

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/265/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233783
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5112233783.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalobcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 14C/263/2012-31 zo dňa 3. septembra 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Rozhodnutie súdu sa opiera o ust. § 103, § 104 O. s. p., § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Zo zásady rovnosti účastníkov v občianskom súdnom konaní vyplýva aj ďalšia z procesných zásad, a to prejednacía zásada, ktorá predstavuje povinnosť súdu prejednať len tvrdenia účastníkov a vyhodnotiť dôkazy predkladané účastníkmi, mimo skutočnosti podľa § 120 ods. 1 druhá veta O. s. p., podľa ktorej súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, t. j. že bez vykonania dôkazu nie je možné návrhu vyhovieť, návrh zamietnuť, prípadne konanie zastaviť. Prejednacía zásada je prelomená len v osobitných konaniach ex offo podľa § 120 ods. 2 O. s. p., do ktorých nepatrí toto konanie. Súd pritom poukazuje aj na rozsiahlu judikatúru Ústavného súdu SR, napríklad nález sp. zn. PL. ÚS 43/1995 zo dňa 10.09.1996, v ktorom plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujalo stanoviská k základným zásadám civilného procesu. Súd vyvodil záver, že ak by došlo k porušeniu práva rovnosti účastníkov pred súdom a prejednacej zásady intervenciou inej osoby ako účastníkov konania, intervenciou a nahradzovaním činnosti účastníka súdom, došlo by k absolútnemu popretiu práv na rovnosť účastníkov pred zákonom a pred súdom a prejednacej zásady. V návrhu sám navrhovateľ uviedol, že požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku, hoci výzvou súd žiadal navrhovateľa o predloženie potvrdenia o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovania nároku na náhradu škody, ktorý by obsahoval vyznačený dátum podania. Na preukázanie existencie návrhu navrhovateľ oboznámil bližšie neidentifikovaný spis odporcu, pretože printový rovnopis návrhu z dôvodu hospodárnosti a z dôvodu nenavyšovania škody nevyhotovil. Uviedol, že je ochotný poskytnúť súdu databázu návrhov v elektronickej forme, obsahujúcu celkovo 43.597 návrhov a uviedol, že odporca nenamieta, že by takýto návrh nebol podaný. Základnou podmienkou rozhodnutia o nárokoch podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. je preukázanie podania žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Je vecou navrhovateľa, aký postoj zaujme k ochrane a uplatneniu jeho práv v súdnom konaní. Skutočnosť, že navrhovateľ nechce vyvíjať činnosť v súvislosti s uplatneným nárokom, však nemožno považovať za zásadu hospodárnosti konania. Súd z vlastnej činnosti doposiaľ

nezistil žiadne skutočnosti o tom, že by boli zo strany navrhovateľa podané návrhy podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom ak sa jedná o podmienku, bez ktorej nemôže súd rozhodnúť o nároku, nemôže byť takáto skutočnosť preukazovaná ani úradnou činnosťou súdu, ale je povinný preukázať ju navrhovateľ, ktorý je nositeľom je práv a ktorý sa slobodne rozhoduje o tom, aký postoj k uplatneniu jeho práv zvolí. Bez toho, aby mal súd v konaní preukázané, že bol podaný návrh na predbežné prerokovanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a z návrhu mal preukázaný rozsah nárokov, ktoré žiadal predbežne prejednať, nemôže v konaní konať. Preukázanie nárokov navrhovateľa nie je skutočnosťou, ktorou by disponoval výhradne odporca, a preto súd nemôže pod hrozbou sankcie zaviazat' odporcu. Zaslanie databázy nie je dôkazom v zmysle ust. § 125 O. s. p., rovnako ako dôkazom nie je oboznámenie sa s obsahom spisu, či už spisu súdu alebo inej osoby. Ak navrhovateľ požaduje od súdu, aby takýto návrh vyhľadal, nič nemôže brániť jemu, aby takýto návrh vyhľadal a predložil. Súd môže sám vyhľadať alebo vyžiadať dôkaz len vtedy, ak ho nemôže navrhovateľ predložiť, pretože ním nedisponuje alebo ho nemôže získať. Súd odmieta akceptovať vyhrážky navrhovateľa o predkladaní databáz značného rozsahu, pripojovaní spisov odporcu, pretože súd sa musí s každým podaním vysporiadať. Nakoľko však súd nezistil, že by bola zo strany navrhovateľa podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., bez ktorej o návrhu nemôže rozhodnúť, pretože môže rozhodovať len v časti, v ktorej nároku nebolo vyhovené v rozsahu uplatnených nárokov, súd musel konanie zastaviť. Nakoľko navrhovateľ sám tvrdil, že vo vzťahu k uplatneným nárokom požiadal o predbežné prerokovanie, súd nemal dôvod vec po zastavení postupovať. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p.

Voči citovanému uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom odňala možnosť konať pred súdom, keď rozhodoval vylúčený sudca. Súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil s tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prvostupňový súd na základe vykonaného šetrenia, nie však dokazovania, dospel k záveru, že žalobca pred podaním návrhu nepodal na príslušnom orgáne žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú si uplatňuje v tomto konaní. Uvedené zistenie je však nesprávne. Žalobca na ministerstve spravodlivosti podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody. Uvedenú skutočnosť preukázal tým, že predložil súdu zoznam jednotlivých žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR potvrdilo. Navyše žalobca (správne má byť uvedený žalovaný - poznámka odvolacieho súdu), za ktorého koná práve ministerstvo spravodlivosti, skutočnosť, že by žalobca v tejto konkrétnej veci nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v rovnakom rozsahu ako je obsahom žaloby, nikdy nenamietalo a táto otázka nie je v konaní spornou. Žalobca viackrát súdu označil dôkaz, ktorý žiada v tomto konaní vykonať, a to oboznámenie sa s príslušným spisom Ministerstva spravodlivosti SR. K podanej žiadosti o predbežné prerokovanie súd však tento dôkaz vôbec nevykonal a návrh žalobcu celkom ignoroval. Na tomto základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Prvostupňový súd tak bez skutočného zistenia dospel k záveru, že žiadosť o predbežné prerokovanie v konkrétnej veci nebola podaná. K danému záveru prvostupňový súd nedospel s určitosťou, ale len na základe pochybnosti o tejto skutočnosti, ktorú si zároveň sám založil. K naplneniu pojmu predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dôjde už samotným podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. V danom prípade bola žiadosť jednoznačne podaná, čo potvrdzuje aj žalovaný v obsahu svojich vyjadrení.

Zároveň žalobca zdôrazňuje, že v tejto veci rozhodoval vylúčený sudca. Žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol z označených skutočností dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti upozorňuje na rozhodnutia slovenských, ako aj medzinárodných súdov, majúc za to, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti je v rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Poukazuje tiež na to, že žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní je možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Konečné

rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie a ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. V súvislosti s rozhodnutím o trovách konania poukazuje na to, že žalovaná použila na dopravu neprimeraný cestovný prostriedok a tieto náklady nie sú nevyhnutné a účelné na bránenie práva. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadajú, aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 03.09.2013 sp. zn. 14C 263/2012 a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnuté uznesenie na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnuté uznesenie zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na rozporuplný obsah odvolania žalobcu, keď nie všetky odvolacie námietky sa dotýkajú výroku a odôvodnenia napadnutého uznesenia. Žalobca zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov. V odvolaní poukazuje na rozhodnutia a skutočnosti, ktoré v súdnej veci nenastali. Konkrétne krajský súd udáva, že v danej veci nedošlo k zamietnutiu návrhu žalobcu. Rovnako neboli žalovanej priznané trovy konania. V danej veci nebolo nariadené pojednávanie, z čoho logicky vyplýva, že potom sa ani žalobca nemohol domáhať odročenia (nenariadeného) pojednávania a nemohla mu byť jeho neodročením odňatá možnosť konať pred súdom. Rovnako nebol podaný v danej veci ani návrh na prerušenie konania. Krajský súd považuje podávanie takýchto podaní zo strany právneho zástupcu žalobcu za neetické a neprofesionálne, v rozpore so zásadami výkonu advokácie.

Z uvedených dôvodov sa krajský súd bude zaoberať iba tými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré súvisia s vydaným napadnutým rozhodnutím a predchádzajúcim procesným postupom súdu. V tomto smere ide o námietku účastníka, že okresný súd zistil nedostatočne skutkový stav veci a nesprávne vec právne posúdil, keď mal za to, že nedošlo k podaniu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, ako aj námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa ust. § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

V zmysle ust. § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti, tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde.

Z citovaných ustanovení je nepochybné, že je povinnosťou poškodeného účastníka, ktorý si chce uplatniť ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, predtým, ako sa obráti so svojím nárokom na súd, podať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na príslušnom orgáne, ktorým je nepochybné, ako to správne skonštatoval prvostupňový súd, Ministerstvo spravodlivosti SR. Ide o osobitnú podmienku konania sui generis, splnenie ktorej súd skúma z úradnej povinnosti.

Možno dať okresnému súdu za pravdu, že žalobca na viaceré výzvy žiadosť ako takú, s obsahom, ako mala byť podľa jeho tvrdenia podaná na Ministerstve spravodlivosti SR, nepredložil. Z toho však nemožno vyvodiť záver o neunesení dôkazného bremena.

Žalobca navrhol na preukázanie svojho tvrdenia vykonanie dôkazu, a to pripojenie príslušného spisu Ministerstva spravodlivosti SR, vo vzťahu ku konkrétnym účastníkom a predmetu konania.

Za vykonanie dôkazu je zodpovedný súd. Súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi, pokiaľ nie sú potrebné pre zistenie skutkového stavu veci. To však v danom prípade nemožno konštatovať. Navrhnutý dôkaz bol spôsobilý preukázať alebo vyvrátiť tvrdenie žalobcu, že bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v totožnej veci totožných účastníkov. Okrem uvedeného ide o skúmanie podmienok konania, kde sa prejavuje princíp oficiality.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na poznatok zistený v inej veci totožných účastníkov, že Ministerstvo spravodlivosti SR bolo schopné poskytnúť súdu kvalifikovanú informáciu o podanej žiadosti, jej predmete a najmä výške uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy vo vzťahu ku konkrétnej veci (napríklad vec vedená pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 18C/250/2012).

Je potrebné vychádzať zo zmyslu a účelu zákona č. 514/2003 Z. z. Vyššie citované ustanovenia, ktoré upravujú povinnosť predbežného prerokovania nároku, sú nejednoznačné a nedôsledné. Účelom konania o predbežnom prerokovaní nároku nie je vydanie rozhodnutia, ale len pokus o mimosúdne urovanie. Pokiaľ ide o podmienku predbežného prerokovania nároku ako podmienku poskytnutia súdnej ochrany, posudzovanie tejto podmienky nemôže byť príliš formalistické, čo by viedlo k odmietnutiu spravodlivosti.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na znenie novelizovaného ust. § 16 ods. 2 vety za bodkočiarkou zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom od 01.01.2013), podľa ktorého aj v prípade neodstránenia nedostatkov žiadosti nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Pre vecné prejednanie nároku na súde je v zmysle uvedeného postačujúce preukázať podanie žiadosti, jej obsah nie je rozhodujúci.

Z uvedených dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojich podaniach opakovane poukazuje, že žiadny zo sudcov Okresného súdu Žilina nemôže vec prejednať a rozhodnúť pre jeho predpojatosť založenú na skutočnosti, že Okresný súd Žilina zapríčinil svojím nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody.

Krajský súd poukazuje na to, že s rovnakými dôvodmi, na aké poukazuje navrhovateľ v odvolaní, sa vyporiadal, keď rozhodol uznesením č. k. 7NcC/131/2013-18 zo dňa 14. februára 2013 tak, že zákonný sudca JUDr. Vladimír Kozáčik nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Povinnosťou okresného súdu bude vec prejednať a rozhodnúť.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.